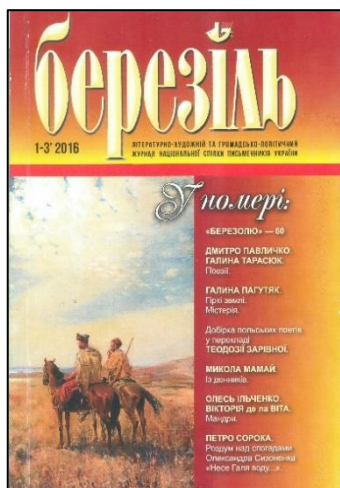

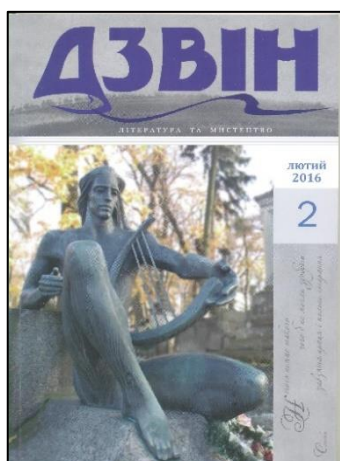
Сучасність на папері

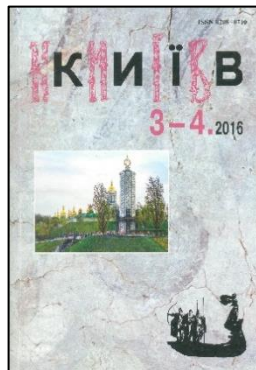
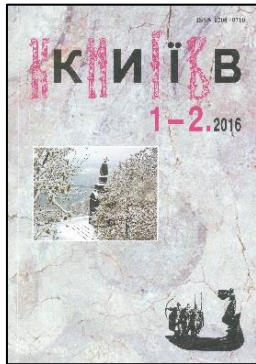
Новий твір відомої письменниці **Галини Пагутяк** – містерія «Гіркі землі» (журнал «Березіль», №1-3 за 2016р.). Головна героїня розповіді – дівчина Ліля –зразу після закінчення школи в місті Бориславі їде до Італії на заробітки. Вона стає однією з тисяч знедолених заробітчанин за кордоном, де змушена боротися за кожен мить життя, ховаючись від поліції; жити з відчуттям безкінечної самотності; тамувати тугу за батьківщиною і страх від безвиході, щоб стати частинкою іншого світу. За матеріальні статки доводиться платити дорожню ціну. Через кілька років Ліля приїжджає додому на кілька днів, щоб побачитися з рідними. Але в своєму домі і родині вона відчувається чужою: її світ, її тривоги й смуток нікому не цікаві, у своєї матері вона теж не знаходить тепла і любові. Чужою вона стала і рідному місту. Оце відчуження в сім'ях, відчуження людей в місті, відчуження людей в країні, виховання без любові, формальні стосунки матері і дочки – одна з гострих проблем в сучасному українському суспільстві.

Всесвітньо відомий білоруський прозаїк, лауреат Нобелівської премії з літератури 2015 року **Світлана Алексієвич** закінчила працю над новою книгою «Дивний олень вічного полювання». Фрагмент нового твору надрукував журнал «Всесвіт» в №3-4 за 2016р. Це розповіді жінок і чоловіків різних поколінь про особисте, про життя і смерть, про те, як вони любили і люблять, як можна подарувати коханій людині ціле життя. «Мені подумалося, – говорить С. Алексієвич, – що я досі писала книги про те, як люди вбивали один одного, як вмирили. Але це не все людське життя. Тепер я пишу, як вони любили. Люблять. І знову моє запитання – хто ми, в якій країні живемо – через любов. Через те, заради чого ми, напевно, і приходимо в цей світ. Мені хочеться любити людину. Хоча любити людину важко. Все важче».

Письменник **Дмитро Кешеля** знову розповідає про свій рідний закарпатський край в новому творі «Метелик любові, народне кіно», опублікованому в журналі «Дзвін», №2 за 2016р. Автор розповідає про сільську бабусю Фіскарощку, яка відрізняється від інших своєю мудрістю і вмінням любити і цінити життя; своєю жертвовністю заради спасіння чужої дитини в воєнному 1942 році і свого внука в наш час; здатністю бачити ні з чим незрівнянну живу красу світу, яка може радувати людину; своєю готовністю любити людей. І ця любов врятувала і саму мудру Фіскарощку, подарувавши їй ще трохи життя на цій землі. Розповідь вийшла теплою і з нотками смутку.

Один з найвідоміших майстрів сучасної української прози **Юрій Мушкетик** у своєму новому романі **«Вітер свободи»** (журнал «Київ», №№1-2, 3-4 за 2016р.) з притаманною йому майстерністю, талановито, цікаво і з повагою розповідає про своїх героїв – Галю і Олексія. Вони випадково познайомилися, коли дівчина після закінчення школи здавала вступні іспити до київського університету, а Олексій працював в редакції столичного журналу. Вони закохалися, зуміли створити свою сім'ю і зберегти її на все земне життя. «Ми чесно долали і долаємо свій шлях, – сказав одного разу Олексій. Може, він не весь у трояндах. Але він прямий і рівний. І ми на ньому вдох». Багато подій їхнього життя невід'ємні від життя українського суспільства періоду 60-90рр. ХХ ст. І таким чином письменник розповідає і про важливі проблеми різних періодів суспільного життя України.

Автор роману **«Западная гейша: Непридуманный роман»** (журнал «Радуга», №3-4 за 2016р.) Єва Хадаші – киянка. Вона – магістр філології, японіст, педагог, диригент, вокаліст. Через три роки після закінчення навчання (в свої 25 років) Єва, красива, впевнена в собі, інтелектуалка, освічена і амбітна леді, виходить заміж за японця. Вона була налаштована на кар'єру, блиск і розкіш. Але японська реальність (з 2004р. Єва живе в Японії), японські домогосподарські традиції і правила в сім'ї виявилися дуже суворими. Про своє життя в японській сім'ї в статусі дружини, невістки, мами двох доньок і розповідає автор.